

[V originále následují tři úryvky variantních textů a náčrtů, které nebyly zapojeny do hlavního textu. Jsou opět značeny A, B a C; zde je uveden pouze třetí.]

Nakonec zbývá ještě útržek C, napsaný na listině datované rokem 1955:

„Otázka: Není snad správné, aby Andreth odmítla prozradit něco o tradicích a legendách o Pádu? I tak už se to podobá (nevyhnutelně) parodii na křesťanství. Nevyhověla by nějaká jiná legenda o Pádu?“

[V originále: „Is it not right to make Andreth refuse to discuss any traditions or legends of the “Fall”? Already it is (if inevitably) too like a parody of Christianity. Any legend of the Fall would make it completely so?“]

„Původně měla Andreth pod nátlakem odpovědět asi toto: Melkor prý v dávných dobách vypadal krásně, a když si tak získal náklonnost lidí, začal se rouhat a popírat Eruovu existenci, prohlašuje se za Pána. Lidé s ním souhlasili a prohlásili ho za Pána a Boha. Tehdy prý naše duše potemněly a zeslábly, protože popřely svou pravou přirozenost, a pro tuto slabost ztratily nadvládu nad tělem, které počalo churavět. Jiní říkají, že sám Eru promluvil hněvivým hlasem, řka: „Je-li vaším bohem Temnota, nebudete mít zde mnoho Světla (*později* > na zemi se vám nebude dostávat světla) a brzy jej opustíte a předstoupíte přede Mne, abyste poznali, kdo lže: váš bůh nebo já, který jsem ho stvořil.“ A ti se bojí smrti ze všeho nejvíce.“

Tento text je těžké interpretovat. Úvodní otázka mého otce s přihlédnutím k větám, které následují, musí znamenat: „Je jistě správné, aby Andreth odmítla prozradit něco o tradicích a legendách o Pádu. I tak už se to podobá (nevyhnutelně) parodii na křesťanství.“ ve významu „což by byl případ textu v jeho současné podobě“. Pak však přesto pokračuje v psaní pasáže, ve které Andreth neodmítá prozradit něco o tradicích, ale činí to jen pod nátlakem (nevím však, jak interpretovat slovo „původně“), a tak se poprvé objevil zárodek toho, co se později vyvinulo v Příběh Adanel, legenda o „Pádu“.

Zde uvedený náčrt toho, co řekla Andreth Finrodovi o Pádu lidí, je velice blízký, v zásadě totožný, s tím, co řekla v útržku A a tento útržek pochází z předchozího spisku, který se ztratil. Zdá se proto, že ztracené spisky neobsahovaly žádnou zmínku o Pádu, a lze předpokládat, že jich se týkala otcova otázka: „Není snad správné, aby Andreth...“

Poznámka, kterou začíná útržek C, ukazuje, jak moc se otec zajímal o tento nový vývoj, o tyto nové směry v „teologii“ Ardy a o jejich přesné vyjádření. Podívá-li se člověk na jeho starší spisy, musí si povšimnout výrazné změny. V popise svého díla v dopise Miltonu Waldmanovi v roce 1951 (*Dopisy*, č.131) napsal:

„Osudem (nebo Darem) lidí je smrtelnost, díky níž nejsou svázáni s kruhy světa. Celý cyklus je líčen z pohledu elfů, proto není smrtel-

„Ano, opravdu,“ řekla Andreth.

„V tom případě je to něco strašného,“ řekl Finrod. „Známe Melkora, Morgotha, a víme, že je velmi mocný. Ano, viděl jsem ho a slyšel jsem jeho hlas, a stál jsem oslepen temnotou, která je v srdci jeho stínu, o níž ty, Andreth, nevíš nic kromě toho, co si pamatuje a vypráví tvůj lid. Ale nikdy, dokonce ani v té temnotě jsme nevěřili, že by mohl zničit Děti Eruovy. Jednoho může oklamat a druhého zase podplatit, ale změnit osud celého rodu Děti, uloupit jim jejich dědictví, to nedokáže. A jestliže snad přece jen může něco takového učinit vzdor Eruovi, pak je mnohem větší a strašnější, než jsme si mysleli. Pak je veškerá odvaha Noldor troufalost a šilenství — ne, Valinor a Hory Pelóri jsou postaveny na písku.“]

„Vidíš?“ řekla Andreth. „Neřekla jsem snad, že neznáš smrt? Hle, jen musíte čelit pouhé myšlence na ni, v takové podobě, jak my ji poznáváme v myšlenkách i činech v průběhu našeho života, najednou upadáte do beznaděje. My víme, jestliže vy to nevíte, že Bezejmenný je Pánem Světa a vaše odvaha, jakož i naše, je šilenství, nebo je alespoň marná.“

„Pozor!“ řekl Finrod. „Pozor, abys nemluvila o tom, o čem nelze mluvit, úmyslně nebo z nevědomosti, a nepletla si Erua s Nepřítelem, který by z toho měl radost. On není Pánem tohoto světa, nýbrž Jediný, který ho stvořil a jehož zástupcem je Manwë, Starší Král Ardy, jehož On pověřil.“

Ne, Andreth, mysl se ti zatemňuje a skutečnosti se ti matou. Je možné se klanět, a přece pohrdat, prchat, a přece neuniknout, milovat tělo, a přece jím opovrhovat jako odpornou mršinou; tyto věci opravdu mohou pocházet od Morgotha. Ale odsoudit nesmrtelné ke smrtelnosti, předávané z otce na syna, a přece jim ponechat vzpomínku na uloupené dědictví a touhu po tom, co je ztraceno: mohl by to snad Morgoth udělat? Ne, říkám ti. A proto, je-li tvůj příběh pravdivý, pak je všechno na Ardě marné, od vrcholku Oiolossë až po nejzazší propast. Proto tvému příběhu nevěřím. Nikdo kromě Jednoho nemůže něco takového udělat.

Proto se ptám, Andreth, co jste dělali vy lidé kdysi dávno v temných dobách? Čím jste si Erua rozzlobili? Jinak jsou totiž všechny vaše příběhy jen temné sny zrozené Temnou myslí. Řekneš mi, co víš, nebo co jsi slyšela?“

„Neřeknu,“ odvětila Andreth. „Nemáme ve zvyku vyprávět je jiným národům. Skutečně však jsou Moudří nejistí a mluví protichůdně. Ať už se totiž před dávnou dobou stalo cokoli, uprchli jsme před tím a pokusili se na to zapomenout. A tak dlouho jsme se o to snažili, že si nyní již nic nepamätujeme z doby, kdy jsme ještě nebyli takoví, jací jsme dnes, kromě legend, pocházejících ze dnů, kdy smrt přicházela pomaleji a náš vyměřený čas byl mnohem delší, ale přesto už byla smrt.“

„Vy si to nepamätujete?“ řekl Finrod. „Cožpak nemáte pověsti o časech, kdy ještě nebyla smrt, i kdybyste je třeba cizincům nevyprávěli?“